

ODPIS

Sygn. akt VIII U 3554/15

WYROK

W IMIENIU

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 stycznia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie : Przewodniczący SSO Maciej Nawrocki

Protokolant st. prot. sąd. M. P.

po rozpoznaniu w dniu 12 stycznia 2017r. w Poznaniu

odwołania **M. (...)(...)** *Sp. z o.o.*

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

z dnia 16 października 2015r. nr (...),

znak: (...)

w sprawie **M. (...)(...)** *Sp. z o.o.*

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P.

o wysokość stopy procentowej na ubezpieczenie wypadkowe

- 1. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdza brak podstaw do podwyższenia o 50% stopy procentowej na ubezpieczenie wypadkowe w roku składkowym obowiązującym od 1 kwietnia 2015r. do 31 marca 2016r.,**
- 2. Zasądza od pozwanego organu rentowego na rzecz odwołującej spółki kwotę 7 200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

UZASADNIENIE

Decyzją nr (...) z dnia 16 października 2015 r., znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w P., na podstawie art. 34 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 1242 ze zm.; dalej: ustawa wypadkowa) oraz art. 83 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz. U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.; dalej: ustawa o sus) stwierdził, że stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującą płatnika składek (...) w roku składkowym obejmującym okres od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r. podwyższa się o 50 %.

W uzasadnieniu wskazał, iż spółka złożyła za kolejne trzy lata, tj. 2012-2013, dokument ZUS IWA, wobec powyższego wyznaczono płatnikowi obowiązującą w okresie składkowym od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r. stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości 1,38%. Płatnik złożył dokumentację rozliczeniową za okres od 04/2015 do 09/2015 z wykazaną stopą procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe w wysokości 1,38% podstawy jej wymiaru. Następnie dnia 22 września 2015 r. spółka dokonała korekty dokumentu ZUS IWA za 2014 r.,

podając liczbę osób poszkodowanych w wypadkach przy pracy ogółem – 9 oraz liczbę zatrudnionych w warunkach zagrożenia – 4. W dokumencie złożonym pierwotnie spółka podała liczbę osób poszkodowanych w wypadkach przy pracy ogółem – 12 oraz liczbę zatrudnionych w warunkach zagrożenia – 0. Na skutek korekty dokumentu ZUS IWA za 2014 r. stopa procentowa składki na ubezpieczenie wypadkowe ustalona płatnikowi składek na rok składkowy obejmujący okres rozliczeniowy od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r. została przeliczona i ustalona w wysokości 1,56% podstawy wymiaru składki. Wobec powyższego organ rentowy stwierdził, iż płatnik przekazał nieprawidłowe dane do ustalenia składki na ubezpieczenie wypadkowe, co spowodowało zaniżenie stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe. Tym samym wysokość obowiązującej płatnika składek stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe w roku składkowym od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r. wynosi 2,34%. /vide: decyzja w aktach ZUS/

Dnia 23 listopada 2015 r., w formie i terminie przewidzianym prawem, **(...) ((...)) spółka z o.o.** złożyła odwołanie od powyższej decyzji, wnosząc o jej zmianę w całości w ten sposób, że Sąd ustali, iż płatnik składek nie ma obowiązku opłacenia podwyższonej o 50% składki na ubezpieczenie wypadkowe w roku składkowym od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r.

W uzasadnieniu odwołująca spółka wskazała, iż decyzja organu rentowego została wydana z uchybieniem przepisów prawa, powołując się m.in. na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04.10.2013 r. (I UK 103/13), w którym Sąd ten stwierdził, iż przesłanką odpowiedzialności płatnika składek na podstawie art. 34 ust. 1 ustawy wypadkowej jest wina płatnika w niewykonaniu lub nienależytym wykonaniu obowiązku przekazania organowi rentowemu wymaganych informacji, polegająca na niedochowaniu należytej staranności. Wobec powyższego spółka podniosła, iż organ rentowy nie zbadał rzeczywistej przyczyny zaniżenia stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe. Nie wziął bowiem pod uwagę, iż przekazanie innych danych w dokumencie ZUS IWA z dnia 14 stycznia 2015 r. było wynikiem zwykłej ludzkiej omyłki, która nastąpiła w wyniku przeoczenia pracownika odpowiedzialnego za przygotowanie w/w dokumentu. Wykluczona w tym przypadku jest umyślność w działaniu odwołującej oraz jakiegokolwiek działanie kierunkowe, w szczególności mające na celu wprowadzenie w błąd organu. Zdaniem odwołującej organ rentowy nie wziął pod uwagę faktu, iż spółka nie we wszystkich dokumentach wykazała zaniżoną liczbę osób zatrudnionych w warunkach zagrożenia. W dokumentacji znajduje się dokument sprawozdawczy Z-10 przekazywany do Głównego Urzędu Statystycznego. W tym dokumencie przesłanym dnia 15 stycznia 2015 r. wskazano 4 pracowników, którzy są zatrudnieni w warunkach zagrożenia czynnikami związanymi ze środowiskiem pracy. Spółka zaznaczyła, że korektę dokumentu ZUS IWA złożyła z własnej inicjatywy dnia 22 września 2015 r., a zatem przed zakończeniem kontroli prowadzonej przez ZUS i przed wydaniem zaskarżonej decyzji z 16 października 2015 r. /vide: odwołanie k. 2-15 akt/

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania, podtrzymując argumentację zaprezentowaną w zaskarżonej decyzji. /vide odpowiedź na odwołanie k. 47 akt/

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Siedziba (...) ((...)) Sp. z o.o. (dalej także: odwołująca, spółka, płatnik składek) mieści się w S. przy ulicy (...). Spółka ma dwa oddziały: w D. i w J..

Przedmiotem działalności Spółki jest produkcja i sprzedaż części i akcesoriów motoryzacyjnych oraz produkcja silników i turbin.

dowód: odpis KRS (k. 18-26)

W zakresie przygotowania danych sprawozdawczych do ZUS i GUS praca wewnątrz Spółki zorganizowana jest w ten sposób, że centrala spółki w S. jest odpowiedzialna za konsolidację danych przesyłanych z oddziałów w D. i J. i przesyłanie tych danych do organu rentowego. Spółka dysponuje dwoma kanałami komunikacji pomiędzy oddziałami

a centralą, tj. dla sprawozdawczości do GUS jest kanał między komórkami BHP w oddziałach i centrali, a dla sprawozdawczości do ZUS jest kanał między komórkami personalnymi w oddziałach i centrali.

W styczniu 2015 r. I. T. odpowiedzialna w spółce za prawidłowe przekazanie danych, otrzymała z oddziału w D. informację, w której wykazano za okres sprawozdawczy obejmujący 2014 r.: 12 osób poszkodowanych w wypadkach przy pracy i o osób pracujących w warunkach zagrożenia. Informację tę przekazał z D. M. B., nie weryfikując danych przed przekazaniem do centrali spółki.

M. B. jest koordynatorem ds. BHP i ochrony środowiska. Dane dotyczące wypadków przy pracy na potrzeby sporządzenia deklaracji do ZUS przekazywał po raz pierwszy, w zastępstwie chorej koleżanki, która dotąd się tym zajmowała. Pełnienie tego zastępstwa skutkowało u niego przeciążeniem pracą.

dowód: zeznania świadków: I. T. (k. 139v-140), M. M. (k. 140v-141), A. W. (k. 141), M. B. (k. 155v-156), M. K. (k. 156v-157); zeznania członka zarządu R. K. (k. 170-171)

Dnia 14 stycznia 2015 r. spółka złożyła dokument ZUS IWA, wskazując w nim, iż liczba poszkodowanych w wypadkach przy pracy ogółem wynosi 12 pracowników, a liczba zatrudnionych w warunkach zagrożenia wynosi 0 pracowników.

dowód: ZUS IWA z 14.01.2015 r. (k. 28)

Dnia 15 stycznia 2015 r. spółka sporządziła sprawozdanie Z-10 przekazywane do Głównego Urzędu Statystycznego, w którym wskazano, iż liczba pracowników zatrudnionych w warunkach zagrożenia wynosi 4.

dowód: sprawozdanie Z-10 (k. 33-34)

W okresie od 31 sierpnia 2015 r. do 30 września 2015 r. organ rentowy przeprowadził w Spółce kontrolę, której przedmiotem była m. in. prawidłowość i rzetelność obliczania składek na ubezpieczenia społeczne oraz innych składek, do których pobierania zobowiązany jest Zakład oraz wystawianie zaświadczeń lub zgłaszanie danych dla celów ubezpieczeń społecznych.

dowód: protokół kontroli (k. 36-39)

Przygotowując dokumentację dla inspektora ZUS przeprowadzającego kontrolę, I. T. stwierdziła nieprawidłowości w danych znajdujących się na dokumencie ZUS IWA po porównaniu z danymi znajdującymi się na sprawozdaniu Z-10, przekazywanym do GUS. Przełożona I. T., menedżer działu personalnego M. M. przekazała informację o stwierdzonej nieprawidłowości przełożonym wyższego stopnia. Dnia 22 września 2015 r. Spółka sporządziła korektę dokumentu ZUS IWA. W dokumencie tym wykazano prawidłową liczbę osób poszkodowanych w wypadkach przy pracy ogółem – 9 oraz liczbę zatrudnionych w warunkach zagrożenia – 4.

dowód: zeznania świadków: I. T. (k. 139v-140), M. M. (k. 140v-141), A. W. (k. 141), M. K. (k. 156v-157); zeznania członka zarządu R. K. (k. 170-171), ZUS IWA z 22.09.2015 r. (k. 30)

W protokole kontroli sporządzonym dnia 30 września 2015 r., inspektor ZUS ustalił m. in., że w okresie od 1 stycznia 2014 r. do 31 marca 2014 r. płatnik składek deklarował składki stosując stopę procentową na ubezpieczenie wypadkowe adekwatną do podanej w deklaracji ZUS IWA za 2014 r. liczby 12 osób poszkodowanych w wypadkach przy pracy oraz o osób pracujących w warunkach zagrożenia, podczas, gdy w rzeczywistości w wypadkach poszkodowanych zostało 9 osób, a w warunkach zagrożenia pracowały 4 osoby.

Zaskarżoną decyzją z dnia 16 października 2015 r. organ rentowy stwierdził, że stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe obowiązującą Spółkę w roku składkowym obejmującym okres od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r. podwyższa o 50 %.

dowód: protokół kontroli (k. 36-39), decyzja z dnia 16.10.2015 r. w aktach ZUS

Po wykryciu nieprawidłowości w deklaracji ZUS IWA oraz wyjaśnieniu okoliczności i przyczyn przekazania w deklaracji błędnych danych, Spółka zidentyfikowała jeszcze trzy inne obszary potencjalnych problemów tego rodzaju. Chcąc zapobiec powtórzeniu się sytuacji podobnych do tej wykrytej we wrześniu 2015 r. Spółka wprowadziła dodatkową procedurę konsolidacji i weryfikacji danych pomiędzy służbami BHP a działem personalnym. Wprowadzono listę kontrolną podpisywaną przez osoby z działu personalnego, działu finansowego i Dyrektora Personalnego.

Nigdy wcześniej Spółka nie popełniła w sprawozdaniach i deklaracjach błędu podobnego do tego, który wykryto we wrześniu 2015 r.

dowód: zeznania świadków: I. T. (k. 139v-140), M. M. (k. 140v-141), A. W. (k. 141), M. B. (k. 155v-156), M. K. (k. 156v-157); zeznania członka zarządu R. K. (k. 170-171)

Dnia 30 grudnia 2015 r. płatnik składek dokonał korekt deklaracji rozliczeniowych ZUS DRA oraz imiennych raportów miesięcznych ZUS RCA za okres od kwietnia do września 2015 r.

dowód: korekty (k. 65-92)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: dokumentów, zeznań świadków oraz zeznań odwołującej Spółki – członka zarządu R. K..

Zgromadzone w sprawie **dokumenty** Sąd uznał za wiarygodne i przydatne dla sprawy. Dokumenty urzędowe zostały sporządzone w przepisanej formie przez właściwe organy w zakresie ich kompetencji, a więc stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo poświadczane (art. 244 § 1 kpc). Fakt nie kwestionowania przez strony treści kserokopii dokumentów pozwolił na potraktowanie tychże kserokopii jako dowodów pośrednich istnienia dokumentów o treści im odpowiadającej. Autentyczność i wiarygodność dokumentów nie była kwestionowana przez strony, a Sąd nie znalazł podstaw, aby czynić to z urzędu.

Za wiarygodne Sąd uznał **zeznania świadków** I. T., M. M., A. W., M. B. i M. K., albowiem były one spójne, logiczne i wzajemnie się uzupełniały, a strona pozwana ich nie kwestionowała. Świadkowie ci potwierdzili, że pomiędzy poszczególnymi oddziałami spółki były dwa oddzielne kanały komunikacji, zarówno pomiędzy komórkami BHP, jak i komórkami personalnymi. Nadto, świadkowie jednoznacznie potwierdzili, iż do wykrycia pomyłki w dokumentach ZUS IWA doszło w trakcie kontroli organu rentowego i pomyłka ta została wykryta przez samych pracowników spółki.

Sąd uznał za wiarygodne również **zeznania R. K.** Wyjaśnił on, z jakich względów doszło do pomyłki w dokumentach ZUS IWA, zaznaczając przy tym, iż dane przekazywane przez poszczególne komórki do tej pory nie były weryfikowane, ale w związku z wprowadzeniem błędnych danych do dokumentów zgłoszeniowych, wszystkie dane obecnie są weryfikowane przez każdą z komórek oddziału. Jego zeznania były nadto zbieżne z zeznaniami w/w świadków, w zakresie dotyczącym struktury organizacyjnej spółki, w tym funkcjonowania poszczególnych komórek organizacyjnych.

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny był bezsporny. Spór dotyczył jedynie kwestii prawnej, tj. interpretacji art. 34 ustawy wypadkowej i tego, czy organ rentowy zasadnie podwyższył odwołującej Spółce wysokość składki na ubezpieczenie wypadkowe należną od wynagrodzeń zatrudnianych pracowników o 50 %.

Podstawowym kryterium różnicującym stopę procentową składki na ubezpieczenie wypadkowe jest liczba osób zgłoszonych przez płatnika do tego ubezpieczenia. Ustawa dzieli bowiem płatników na dwie grupy – (i) zgłaszających do 9 osób oraz (ii) zgłaszających co najmniej 10 ubezpieczonych. Płatnicy z grupy (i) płacą składkę według stopy procentowej ustalonej w sposób zryczałtowany, a płatnicy z grupy (ii) składkę według stopy procentowej obliczonej w sposób zindywidualizowany (art. 28 ustawy wypadkowej).

Stopa ustalana dla płatników z (ii) grupy jest ustalana przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych jako iloczyn stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe określonej dla grupy działalności, do której należy płatnik składek, ustalonej według PKD (art. 29, art. 30 ustawy wypadkowej), i wskaźnika korygującego ustalonego dla płatnika składek. Ów wskaźnik korygujący uzależniony jest od indywidualnej kategorii ryzyka danego płatnika, a kategorię ryzyka ustala się w zależności od ryzyka określonego wskaźnikami częstości: (1) poszkodowanych w wypadkach przy pracy ogółem, (2) poszkodowanych w wypadkach przy pracy śmiertelnych i ciężkich oraz (3) zatrudnionych w warunkach zagrożenia.

Płatnik składek ma obowiązek do końca stycznia danego roku złożyć deklarację ZUS IWA, w której podaje dane za poprzedni rok kalendarzowy odnośnie do liczby:

- 1) poszkodowanych w wypadkach przy pracy ogółem;
- 2) poszkodowanych w wypadkach przy pracy śmiertelnych i ciężkich;
- 3) zatrudnionych w warunkach zagrożenia

(art. 31 ust. 1, 3 i 6 ustawy wypadkowej)

Natomiast art. 34 ust. 1 ustawy wypadkowej, stanowi swoistą sankcję wobec płatnika składek za nieprzekazanie lub przekazanie nieprawdziwych danych, o których mowa w art. 31 ustawy wypadkowej. Przesłanką zastosowania tej sankcji jest to, że zachowanie płatnika doprowadziło do zaniżenia stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe. W takim wypadku Zakład Ubezpieczeń Społecznych ustala stopę procentową składki na cały rok składkowy w wysokości 150% stopy procentowej, która zostałaby ustalona na podstawie prawidłowych danych. Sankcją jest zatem konieczność poniesienia przez płatnika składek dodatkowej opłaty w wysokości 50% ponad normę, którą opłacałby przy podaniu prawdziwych danych. Płatnik jest zobowiązany opłacić zaległe składki wraz z odsetkami za zwłokę.

Zastosowanie art. 34 ust. 1 ustawy wypadkowej jest uzasadnione jedynie w sytuacji zawinionego zachowania płatnika. Świadczy o tym nie tylko sam przepis stwierdzający o konieczności opłaty odsetek jedynie za zwłokę, ale także przepis karnoprawny art. 219 kk, który to statuuje umyślny czyn zabroniony polegający na niedopełnieniu obowiązków związanych z ubezpieczeniami społecznymi.

Jeśli zatem płatnik składek przekazał obiektywnie nieprawdziwe dane, będąc przekonany o ich zgodności z rzeczywistością, odpada podstawa dla naliczenia mu stopy procentowej składki na cały rok składkowy w wysokości 150% stopy procentowej ustalonej na podstawie prawidłowych danych.

Pomiędzy nieprawidłowym ustaleniem liczby osób zgłoszonych do ubezpieczenia społecznego a zaniżeniem stopy procentowej składki musi zachodzić związek przyczynowo-skutkowy. Ustawa wypadkowa wiąże bowiem sankcję z art. 34 ust. 1 tylko z tak oznaczoną przyczyną zaniżenia składki na przedmiotowe ubezpieczenie, a nie z każdym przypadkiem jej nie właściwego obliczenia. Przekazywanie przez płatnika do ZUS składki w wysokości niższej od wymaganej, jeśli wynika ono z innych powodów (np. matematycznej pomyłki w wyliczeniu kwoty składki, niewłaściwego przeimportowania danych do programu komputerowego) nie wyczerpuje hipotezy normy art. 34 ust. 3 w związku z ust. 1 i nie implikuje skutku objętego jej dyspozycją (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 27.06.2013 r., III AUa 320/13, Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 19.09.2013 r., III AUa 109/13).

Jednoznaczne i zbieżne z powyższymi poglądami stanowisko w tej materii zajął także Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 06.09.2012 r. (II UK 39/12), stwierdzając, iż zakresowo czym innym są dane nieprawidłowe, a czym innym dane nieprawdziwe. Artykuł 34 ust. 1 ustawy wypadkowej pozwala na zastosowanie sankcji w nim przewidzianej tylko w przypadku podania danych nieprawdziwych. Nadto w wyroku z dnia 21.02.2012 r. (I UK 207/11) Sąd Najwyższy wskazał, iż nie można przyjąć, że odpowiedzialność płatnika składek na podstawie tego przepisu ma charakter obiektywny i w związku z tym występuje w każdym przypadku podania nieprawdziwych danych prowadzących do zaniżenia wysokości należnych składek. Nie ma bowiem uzasadnienia dla wymierzania tej sui generis kary bez

oceny okoliczności będących przyczyną wadliwości informacji. Organ rentowy nie ma prawa odgórnie zakładać, że pracodawca celowo zaniżał liczbę pracowników, aby zmniejszyć koszty odprowadzanych składek na ubezpieczenie wypadkowe, a podmiot, który wadliwie wypełnia swój obowiązek musi mieć możliwość obrony i wykazania, że nie dopełnienie go było następstwem okoliczności, za które nie ponosi odpowiedzialności (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14.02.2013 r., III UK 53/12).

Sąd w pełni podziela wyżej zaprezentowane poglądy judykatury. Artykuł 34 ust. 1 ustawy wypadkowej ma stanowić swego rodzaju sankcję dla płatników składek, którzy przekazują do organu rentowego dane nieprawidłowe bądź nieprawdziwe, a ich działanie jest działaniem zawinionym. Powyższy przepis powinien znajdować zastosowanie jedynie w takich sytuacjach, w których płatnik składek celowo podając niewłaściwe dane, zmierza swoim zachowaniem do obniżenia wysokości stopy procentowej składki na ubezpieczenie wypadkowe (wina umyślna), względnie wówczas, gdy realizując obowiązki sprawozdawcze w sposób niedbały, nieuporządkowany, chaotyczny, przez tę właśnie zawinioną niedbałość i niestaranność dopuszcza do popełniania błędów (wina nieumyślna).

Dla oceny zasadności stosowania sankcji z art. 34 ust. 1 ustawy wypadkowej doniosłość powinny mieć również takie przesłanki jak: (i) dotychczasowa postawa płatnika (popełnianie licznych błędów w przeszłości można interpretować jako świadectwo niestaranności, niedbałości), (ii) moment i „autorstwo” wykrycia błędu (czym innym jest wykrycie nieprawidłowości przez inspektora ZUS po dłuższym czasie, czym innym wykrycie go przez samego płatnika składek), (iii) postawę płatnika po wykryciu błędu. Wszystkie te elementy należy wziąć pod uwagę poszukując odpowiedzi na pytanie o zasadność stosowania sankcji z art. 34 ust. 1 ustawy wypadkowej, czy rzecz całą nieco upraszczając, na pytanie „czy tego płatnika trzeba ‘ukarać’, czy to jest niezbędne, czy tak surowa ‘kara’ jest odpowiednia do stopnia naruszenia przez niego obowiązków”.

Sąd ustalił z całą pewnością, że wykazanie nieprawidłowych danych w dokumencie ZUS IWA nie było działaniem umyślnym. Spółka dysponuje dwoma kanałami komunikacji pomiędzy oddziałami a centralą, tj. dla sprawozdawczości do GUS jest kanał między komórkami BHP w oddziałach i centrali, a dla sprawozdawczości do ZUS jest kanał między komórkami personalnymi w oddziałach i centrali. W tych warunkach doszło do przekazania niepoprawnych danych do centrali Spółki przez M. B. zajmującego się na co dzień danymi do statystyki BHP przekazywanej do GUS. To sami pracownicy płatnika składek wykryli błąd na dokumencie ZUS IWA i tę informację przekazali inspektorowi ZUS, przeprowadzającemu właśnie kontrolę w Spółce. Natychmiast po wykryciu błędów, płatnik składek sporządził i przesłał organowi rentowemu korekty dokumentu ZUS IWA – i to jeszcze **przed** wezwaniem ze strony organu rentowego, **przed** sporządzeniem protokołu kontrolnego i **przed** wydaniem zaskarżonej decyzji.

Cała postawa płatnika składek zarówno przed 2015 r. (niepopełnienie tego typu błędu w przeszłości), jak i od września 2015 r. (samodzielne wykrycie błędu, natychmiastowa korekta, wdrożenie procedur ograniczających ryzyko powtórzenia błędu) wskazuje jednoznacznie, że Spółka wadliwe dane przekazała w sposób niezawiniony i nie ma uzasadnienia dla wymierzania jej sankcji w celu zdopingowania do rzetelnego realizowania obowiązków sprawozdawczych w przeszłości.

Interpretacja przeciwna mogłaby po pierwsze, zniechęcać płatników składek, którzy samodzielnie wykryli błąd w złożonej deklaracji do składania korekt – a przecież nie można wykluczyć, że pewne błędy mogą zostać niedostrzeżone przez organ rentowy, zaś dostrzeżone przez samych płatników; nie wiadomo nawet, czy tak nie stałoby się we wrześniu 2015 r., gdyby pracownice Spółki same nie wykryły błędu. Po wtóre zaś, prowadziłyby do równego traktowania płatników składek, którzy celowo, świadomie, z premedytacją podają organowi rentowemu dane fałszywe, by zaniżyć składkę na ubezpieczenie wypadkowe i tych, którzy sami wykrywszy swoją pomyłkę niezwłocznie złożyli korektę. Taki automatyzm działania – prawa, organu administracji, sądu – powadziłby do skutków rażąco niesprawiedliwych.

Mając na uwadze powyższe, na podstawie cytowanych przepisów prawa materialnego i art. 477¹⁴ § 2 kpc, Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że stwierdził brak podstaw do podwyższenia o 50% stopy procentowej na ubezpieczenie wypadkowe w roku składkowym obowiązującym od 1 kwietnia 2015 r. do 31 marca 2016 r. – punkt 1. wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 kpc w zw. z § 2 w zw. z § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.), mając na względzie treść uchwały Sądu Najwyższego z dnia 20.07.2016 (III UZP 2/16), uwzględniając wartość przedmiotu sporu wynoszącą 444.080 zł (pismo odwołującej Spółki z dnia 17.10.2016 r. – k. 163-164), niekwestionowaną przez pozwany organ rentowy. Na tej podstawie Sąd zasądził od pozwanego organu rentowego na rzecz odwołującej Spółki kwotę 7.200 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego – punkt 2. wyroku.

/-/ Maciej Nawrocki

/-/ M. N.